

paa alle Punkter ere naaede til det i og for sig bedste og fortræffeligste Resultat, men det vide jo alle de Herrer, som ere praktiske Politikere, at det naaer man aldrig til i Politikk. Her er ikke Tale om at naae det bedste tænkelige Resultat, det kunne vi aldrig naae til, Enhver maa se at indrette det saaledes, at det praktisk kan gennemføres.

Med Hensyn til Vædringsforslag Nr. 1 har jeg ikke Meget at sige til, hvad der om denne Sag blev udtalt ved 2den Behandling. Det er en af de Ting, der atter og atter ere bleven drøftede i Udvalget, og der har hos Flertallet været stor Stemning for at opnaa det, der tilsigtes af det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) og hans Medforslagstillere, men det har ikke været muligt at opnaa det, naar vi skulde komme til en nogenlunde sælles Indstilling og ikke fuldstændig splittes paa denne Sag. Det forekommer mig ogsaa, at det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds stillede Sagen noget paa Spidsen, han valgte et af de ganske faa Exempler, hvor der ganske vist kommer noget mindre Heldigt ud efter vor Redaktion; men i de allerfleste Tilfælde vil Sagen slet ikke stille sig saaledes. Er det en lille Understøttelse, som en Mand, der ellers klarer sig, trænger til, samtidig med, at han skal have Sygeundersøttelse, vil Sagen i Praxis blive den, at han faar Sygeundersøttelsen frit, og Resten ved privat Hjælp eller af den frie Fattigkasse, eller som vi haabe Hjelpekassen, det vil være den almindelige Maade. Det Andet vil sandelig ikke være almindeligt, medmindre den Understøttelse, der bliver Tale om til hans eget og hans Families Underhold, bliver ret betydelig. Den Tanke, vi have maattet staa paa her, er den, at vore Sygebestemmelser skulde kun gjælde saadanne Folk, der ellers, naar bortses fra Sygdomstilsælde, kunde holde sig udenfor Fattigvæsenet. Det har ikke kunnet opnaas at indrette et Slags dobbelt Bogholderi, Noget til Sygeundersøttelse, og Noget til Familiens Underhold, saaledes at den ene Del var Fattigundersøttelse, den anden ikke. Vi have ikke kunnet naae videre end til dette, som i og for sig er stort og betydningsfuldt, at den Mand, der kun faar Sygehjælp, bliver udenfor Fattigvæsenet. Manden, efter det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds' Exempel, vilde dog være kommet under Fattigvæsenet. Der kan ganske vist tænkes Tilfælde, hvor han vil faae noget Mere at betale tilbage, men det vil i de allerfleste Tilfælde ikke spille nogen stor praktisk Rolle, navnlig naar det ses i Forbindelse med Eftergivelsesparagrafen. Med Hensyn til Forslaget under

Nr. 2 er det en Ting, som intet Menneske kan sætte sig principielt imod, og det gjør hverken jeg eller Udvalgets andre Medlemmer, det er ikke af den Art Ting, som man kan sige vilde være umulige eller forfærdelige, hvis Sligt skulde vedtages. Men det forekommer mig ærlig talt, at en Bestemmelse som denne er noget overflødig, det forekommer mig, at det er et Forsøg paa at spænde Kommunalbestyrelserne i en Spændetrøje, som der ingen Grund er til. Der er ingen Grund til at foreskrive dem, hvorledes de skulde føre deres Protokoller, og hvornaar de skulde tage Spørgsmaalet om Eftergivelse op. Jeg tror ikke, at det er fornuftigt, jeg tror, at de kunne finde paa det selv, og i de Tilfælde, som det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds i Særdeleshed tænker paa, hvor man har med en mindre human Kommunalbestyrelse at gjøre, nytter Forslaget ikke. Hvor man har med de mere humane at gjøre, veed man, at de selv vilde eftergive, og ikke vilde føle sig bundne til aarlige Friste eller til andre Friste, men eftergive, saasnart det kan gaa an. Lige overfor de inhumane, hvad vil det saa nytte at tage Spørgsmaalet op en Gang om Aaret? Hvis det er Folk, der ikke have Sands for eller Lust til at eftergive Fattigundersøttelse, vil det ikke genere dem i synderlig høj Grad, de vil ganske simpelt lade denne aarlige Revision være en ganske formel Sag, og ville ikke gjøre Noget som helst. Her i Kjøbenhavn, hvor jeg ikke vil kalde Fattigvæsenet inhumant, men hvor man nu en Gang er kommet ind paa ikke at eftergive Fattigundersøttelse, vil en saadan aarlig Revision ikke hjælpe det Allermindste. Naar der er tale om den Hjælp, det skulde være for Sogneraadsformændene, der ikke skulde kunne finde ud af, hvad der er eftergivet, og hvad ikke, kan det godt være, at det mange Steder er Tilfældet, men det forekommer mig ikke, at det vilde være hensigtsmæssigt ad Lovgivningsveien at fremtvinge en Form, der skulde raade Bod paa en saadan Forsømmelighed eller Mangel paa Huskommelse. I det Hele forekommer det mig, at der i disse Bestemmelser kunde være meget Praktisk og Heldigt, naar de kommunale Autoriteter selv vilde indføre dem, men jeg synes, at det er noget ud over det Rimelige og Fornuftige her ad Lovgivningsveien at foreskrive dem. Forslaget under Nr. 3 er taget tilbage. Med Hensyn til Forslaget under Nr. 4 kan jeg ikke se rettere, end at det er en blot Redaktionsændring, og jeg synes ikke, at den er nødvendig. Intet Menneske kan jo opfatte vort Forslag eller Loven, som den foreligger vedtagen ved 2den Behandling, anderledes, end at Meningen bliver den samme som efter